

Jo, byl to víkend s kostma.

Díky mojí nemoci a Brtníkově nemoci a dovče jsme na chalupě nebyli tři neděle. A já si říkala, jak to tam asi bude vypadat. Tráva bude šíleně přerostlá, bude se muset sekat (a předpověď počasí tomu moc nepřála teda, páč sekejte přerostlou travu v dešti), ta hromada rajčat bude natuty už zmrzlá, když byly ty přízemní mrazíky, budu muset vyndat řepu a mrkev, noooo ty jo.... to se nezastavím.

A k tomu to háráníčko.... to bude výživnej víkendík tohleto. No ale Koláče míní a pánbů mění. A změnil to moc pěkně teda, to mu musím hodně moc poděkovat. Páč přijedeme a..... tráva nic? Je krásně zelená, šťavnatá, ale vůbec není zapotřebí sekat????? Nooo, to je super zjištění. A hned jsem mastila ke svému zeleninovému záhonu..... joooooooooooooooo!!! Mám tam ešče dozrálý rajčátka! A k tomu teda tunu nezralejch taky, ale!! Nic nezmrzlo. Ty jo to je suuuupr! Měla jsem radost převelikou a tak mi bylo jedno, že akorát začalo pršet. Popadla jsem Rumíčka, Tali nechala s páníkem na zahradě a šli jsme se cournout. Jen tak trošek kolem, v kapse jsem našla pytlík a tak jsem do něj začala trhat šípky, abychom si udělali čaj. Šípkovej se zázvorem, když jsme ti chcípáci.

Při návratu už za brankou stepovalo flekatý nešťastný torpédo, který si stěžovalo, že jsme ho tam nechali ☹ . Tak jsem je prohodila, ono to vybalování počká, že jo a šla se s ní cournout na louku. Na naši krááásnou posekanou louku. Rajtovala tam jako zběsilá a užívala si tu volnost. A já si užívala to, že se s ní dá rozumně domluvit. Obě jsme pěkně zmokly a já měla boty nacucaný vodou. Tak jsem zavelela ústup, sesbírala pod modřínem šest malých klouzků /a těch zbývajících asi dvacet starých jsem tam nechala / a mazaly jsme do chalupy. Tam už hučely kamna a začínalo tam být příjemně. Což se vzhledem k tomu, že jsem byla pěkně mokrá i dost hodilo.

Frkla jsem do hrnce maso na polítku a dala ho vařit, naskládala věci do lednice, do špajzky a špuntli jsme si s Brtníkem pivíčko. Náramně se hodilo k těm utopencům, co na nás ty tři neděle tady čekaly. Výborný, výborný. Mňam. Pak jsme si sedli pěkně ke kamnům a nedělali nic. Hmm, vynikající činnost, vynikající. Lepší neznám ☹ (kecám, kecám) . Ohařící byli celkem ovladatelní, maximálně bylo nutno zahartusit, že Rumíček maže na tu pozorovatelnu (což je podesta na schodech) a Tali maže na místo a tak jako podobně. Spaní jsme pochopitelně ale rozdělit museli. A aby to nebylo Rumíčkově líto ☹ , zvolila jsem variantu -

Tali bydlí na gauči a já s Rumíčkem v předním pokoji, aby tam nebyl sám. A protože kompenzace musí být něčím výjimečná, že jo..... tak se mi nasáčkoval pod peřinu ☐ . Má na to ovšem víc než nárok, je zlatej můj hošíček a tak mu tu lásku psí nahradíme společným noclehem. Byl nadšen a já taky, protože běžně takhle nenocuju s čoklidem v posteli, takže když na to dojde, vždycky si to užiju, i když se právě moc nevyspím.

Zvlášť, když pak ráno projede pokojem rozradostněnej flekatej tank, kterej poskakuje vedle páníka jak na pérkách. Což pochopitelně rozradostní Rumíčka, páč, co kdyby náááhodou, že jo. A vono nic ☐ Tak jsem se šla dospat dozadu do ložnice a on se uvelebil na gauči. Netrvalo dlouho a přišel Brtník s dotazem po mém telefonátu, páč se mu něco vysypalo v práci a potřeboval internet. Tak jsem rovnou už vstala. Brtník řešil, řešil a když dořešil utřel si vopocený čelo. A pravil, že si zajedeme do Žatce do kavárny na dortík a kávičku, že si to zaslouží. No.... jako já se takovým akcím nikdá nevzpouzím, že jo, takže jsem se hodila "do gala" , nasadila gezicht na vobličej a do kufru hodila holínky a košíky, páč druhá část plánu byla o tom, že na zpáteční cestě zastavíme u lesa. Kávička s dortíčkem výýýborná, výýborná, tak výborná, že jsem si já kávový zromazlenec, dala kofeinový nášup. Ostatně už jsem tu o tý fajn kávarno-cukrárně Amélia v Žatci jednou psala. Jsou pořád stejně skvělí, takže kdo se tam budete kdy pohybovat, zastavte se tam a dopřejte si. Neprohloupíte.

A my taky neprohloupili s tou zastávkou v lese. Já se konečně dočkala. Sbírala jsem houbyyyy, tralaláááá. Pravda praváček jen jeden, ale moc pěkněj, zbytek normální hříby a nebo strakoše, kteří jsou moc dobrý (a lidi je moc neznají a nesbírají), ale to nevadí, hlavně že houby byly. A taky spousta přírodnin na dekoraci podzimní. Listí, šišky, duběnky, a ....kusy břízy. Ty jsem sice nevěděla na co použít, ale byly nádherně bílý, to se bude hodit ☐ . Tak jsem se s tím vláčela, naštěstí jsem je našla až ke konci cesty, tak to šlo. Bylo to zvláštní být tam v lese bez ohaříků. Za ty roky jsem odvykla, být v lese bez psů. A bylo to vlastně poprvý, neznám to a tak jsem se trochu ošívala, ale v případě háravky Tali ☐ , to bylo myslím i lepší řešení. Ostatně vyvenčení byli a to dokonce dvakrát je páníček vytáhnul ven, aby nepřišli zkrátka. Takovej von už je kynológ ☐ . Po návratu domů následoval gejzír vítání a přemetů a..... tu přichází na scénu právě ony kosti.

Obří, obří hovězí kosti, které dají zapomenout toužícímu Rumouškovi na strasti života s háravkou. Vypadalo to, že oba dostanou psotnik, než je vybalím z tý fólie. Kostí - než vybalím, ne ohařiska ☐ . V momentě, kdy každej obdržel jednu, bylo hárání zapomenuto a

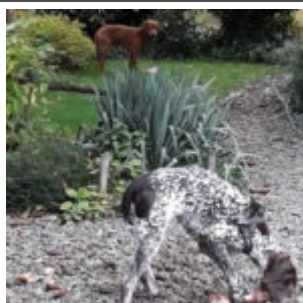
nastal klid a mír.

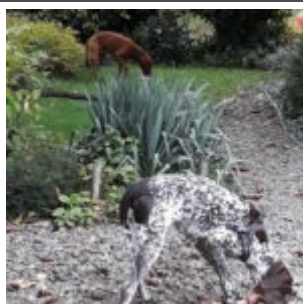
Hmmm, ta voní!

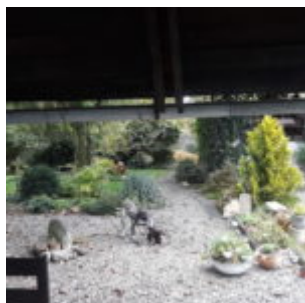
A jak je výýborná!

Počkej... nemáš Ty náhodou tu lepší?

Mňaminky ňam

Díky kostem lze dozorovat i jen z povzdálí

A taky prostor pro práci. Protože ta sice neuteče, ale taky úplně furt nepočká. Takže jsem se hodila do montérek a šlo se na věc. Brtník popadnul pilu a zmizel pílít, já skončila v záhonu a sklízela, vyrývala a odplevelovala. Tím, že jsme z lesa přijeli v půl třetí, tak toho prostoru časově zas až tolik nezbývalo. Jela jsem jak motorová myš. K mojí velké radosti jsem v záplavě cuketových listů objevila ještě i dvě malinký cuketky. Mňam, budou výborný.

Kosti my daly volný pole působnosti na poměrně dlouhou dobu, nicméně nebyla neomezená, že jo. Takže pak trocha toho dozorování přijít musela a to je na tý zahradě krapítek problém, je značně rozlehlá, jest tam plno zákoutíček.... takže mi to komplikovalo trochek to pracovní nasazení. Ale dařilo se. Ovšem když si pak Brtník jen tak volným krokem odkráčel s pilou zasejc v dál a bez mrknutí oka jeho krásného mě tam s nima zase nechal....začlo se ve mně budit drobítek rozhořčení, že to zasejc skejsne celý na mě, jako dycinky. Krapítek jsem se snažila upozornit na to, že se tady odehrává hárací děj a bylo byl záhodno to dozorovat. Věta, že onen dotyčný nemá čas asi při pilování něco dozorovat mi trooóšánek zvedla adrenalinu a prchlivost se jala cloumat mojí majestátem ☐☐ . Následně vybuchla Etna a celý to skončilo tím, že jsem se za trest asi, nebo co ☐ , zdatně šmikla ostrejma fiskárskama do prstíku a vyšmikla jsem si do masíčka vzhledný cejch ve tvaru "V" . Asi že jako Vzteklna sem, nebo co?????? Trochu mi to obrátilo útroby naruby a letěla jsem, hárání, nehárání, to ať si laskavě obstará páníček, do chalupy. Tam jsem na prst nalila vodku, protože jiná alternativa desinfekce nebyla v dosahu. Hloubala jsem, ešivá tu vodku nemám nalejt taky do sebe, ale pak jsem to zamítla. Neměla jsem chuť a stejně hrozilo, že to vyhodím, páč se mi zas zvednul kufírek.

To už přikvačil pan vrchní lesní Brtník, kterej zanechal pilování a pustil se do operace. Našel kdesi jódovou tinkturu, kterou jsem já přehlídla, nalil to do rány, připleskli jsme maso na

maso a festovně to dvakrát zalepil leukoplastí. A já šla chodit kolečka, abych se nepozvracela a taky....abych se nevztekla □ , že jo. Což se podařilo a tak jsem vzala Rumíčka a šli jsme se projít. Vzali jsme si košíček a vydali se na šípky. Viděla jsem dole v úvozu vhodnej keřík, kde by ještě nemusely podle vzhledu být naměkklý. Rumíček si cestou hopikal, pravděpodobně radostí, že utekl z dosahu háravky. Pěkně jsme si povídali, on si zkoumal keříky a úvoz a dole u šípkovýho keře se pustil do bádání v okraji pole. Když jsem dotrhala, vydala jsem se tam za ním, páč tam na mě čekal. A hnedle jsem zjistila proč. Jak jsem tam do tý zarostlý části vkročila, šup a vystartoval zajoch. Nooo šíííkovnej hošíček ten Rumíček, šííkovnej byl, chválila jsem ho a pak jsme to šli probádat ještě na druhou stranu. Tam jsem objevila další šípky a tak si šel proběhnout kraj pole, aby mi vzápětí šel dělat při trhání společnost. Došli jsme do chalupy a já si vytáhla ven ještě Taliprtku. Uvidíme, jak nám to půjde.

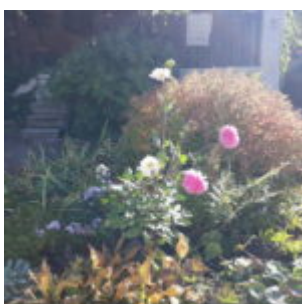
A..... šlo nám to moc hezky, řekla bych, musela jsem zahartusit jen dvakrát a to přesně v místě, kde ležel ten zajoch. Což i celkem chápu. Ono to místo je zajímavé obecně. Vždycky se tam něco najde a je zapotřebí to řádně prozkoumat. Nicméně i tak, nějaká poslušnost být musí. Ale abych byla poctivá, jinak fakt dobrý, když jsem něco řekla, tak se to tak i stalo. Fajn, prima, prima, to se mi líbí. Prošly jsme se pěkně spolu, nikdo nikam neprchal, a tak doma přišla ke slovu odměna polívková □ . Neboli maso z polívky. Pak jsem se vrátila ještě na chvíli do záhonu a s večerem jsem si je postupně ještě vytáhla na louku.

První šla Taliprtka a..... jééé víte, že jsem si nikdá neuměla představit situaci, že si trhám v poklidu březový větve, vybírám si, kterou jo, kterou ne, a vůbec si nevšímám, co ta zločinecká banda fleků vytváří? Protože si ani všímat nemusím, neb se ty fleky šmrdolej tak jako kolem? A to aniž by to využilo soumraku a mělo to tendenci se vzdálit. Ne, to víte, že úplně bez dozoru to nebylo, to vůbec. Víím, že hárá. Ale bylo to tak hezky poklidný, byly jsme tam spolu - ona si čuchala a šmejdila v mojí blízkosti, já si škubala větve a vila věnec. Co věnec, dva jsem stihla umotat!! No a pak přišla řada na Rumíčka a tam jsme se v soumraku šli cournout trošku dál. Ne moc daleko, to ne, ale šli jsme.

A aby to ale nebylo jen a jen o zábavě, tak jsem jim pak vytáhla ven lišku. První šla zase Tali. A udělala mi velkou radost. V závěru, než jsme šly zpátky na zahradu, jsem pak ještě odhodila lišku tak, aby ji pak měl Rumíček už na hledání připravenou, ale vůbec netušil směr. Aby to měl těžký. Odhodila jsem ji pochopitelně bez povelu pro Tali a taky - jak jsem

se domnívala - i tak, aby ji neviděla. No ... a když jsme se vracely, najednou se otočila na pětníku, vběhla do louky a šup vzorně přinesla a v předsednutí předala. S výrazem: "Hele, něcos tam zapomněla!!" □ Pa-rá-da! Močikovná, močiková byla. Pěkně jsem ji odměnila a pomudlala. Byla na sebe hrdobec a to právem.

I Rumíček byl pak hrdobec, protože se mi nakonec podařilo tu lišku odhodit znovu, to už jsem měla Tali odloženou. Vrátily jsme se na zahradu a já ji poslala do chalupy. A Rumíčka vzala ven. Ať si trošku mozeček zapracuje taky. A pracoval moc hezky. Ráda se dívám, když ohař hledá, soustředí se a pracuje. A taky na tem moment, kdy najde, kdy to v tom nose vyloženě uhodí, až jim to hodí s tělem. Úplně pak můžete číst to: "Mám! " Vzorně donesl a předal. Ještě párkrát jsme si stříhli už jen aport bez hledání a pak už padla tma. A taky trochu já. Přece jen, před tím jsem týden ležela, pak jsem se vyloženě šetřila a dneska jsem toho měla už plný brejličky teda. Už jsem enem udělala večeri a chvilku si sedla u stolu v obýváku. Ohaříci sice polehali na jeden gauč, ale Rumíček měl pořád ještě pochopitelně tendence Tali otravovat. Přeci jen to bylo teprve patnáctý den. Takže spaní bylo opět separé a my si zalezli s Rumíčkem do našeho budoárku. Pro mě v dost časnou hodinu. V deset už jsem byla tuháč kemping □ . A protože tělo si žádalo odpočinku ještě víc, tak když jsem se ráno - poté, co mi na gezichtu přistálo mokrý flekatý razítko □ □ - přesunula do ložnice, upadla jsem do kómatu až do deseti hodin. Dvanáct hodin spánku! To je slušná porce odpočinku.

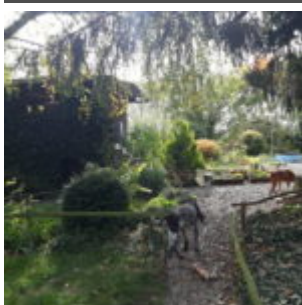
Podzimní ráno na chalupě

Podzim maluje

dopolední sluníčko

Pohodový odpoledko

Taky jsem pak měla dost sil na to, vrhnout se do zahradničení a blbnutí s čoklidama. K mojí veelický radosti už Tali objevila kouzlo blbnutí s kostma a nebere to jako, že by o to mohla přijít. Musím říct teda, že se tou obří kostí dost blbě hází jako. A že musíte sakra dávat pozor, abyste si nepřizabili psa. ☹ Ale stejně jako Rumíček už přistoupila na to, že jí s kostéčkou zlobím, děěšně zlobím, ona pak řve jako prokopnutá, děláme děsný útoky a pak když kost odhodím, vlítne na ni a děsně jí seřve ☹☹ . Ale zpravidla po druhým, třetím kolečku dá najevo, že by si ji přeci jen zase radši chvílku žužlala.

Protože obě kosti už ztratily na svý hlavní atraktivitě, přistoupil páník k tomu, že z jedné z nich mačetou odseknul ty obří hlavice a hned zase bylo co “hájit” před tím druhým a okukovat, ešivá náhodou nemá ten druhej lepší variantu ☹ . A tím pádem my zase měli

volnější ruce pro podzimní práce. A já taky pro tvoření. Uvařila jsem si kávičku a pustila se na zápraží do toho. Podzim, když se rozjede, je taky krásný roční období a dává možnosti si tvořit. Tak jsem jich využila a ozdobila jsem si obě branky a vstupní dveře. Helejte:

věneček na dveře

a taky na branku

a ještě zbylo do vázy na zápraží

A meldovala jsem tak nad těma dvěma větvema z břízy.... co s nima. A protože Brtník jest taky tvor nápaditej (však ozdobení těch srdíček provázkem byl jeho nápad a realizace) , vypadlo z něj okamžitě, že by se z toho a z provázků dal udělat závěsný žebříček a na to naaranžovat listí. To je ovšem vynikající myšlénka!! O to vynikajícnější, že ji taky hnedle zrealizovaL. Provrtal, provlíknul a na mě už je jen to dozdobit. Na což se chystám v pindělí večer.

Chvilku poté, co jsem na vstupní bránu pověsila věnec, šel kolem soused, což způsobilo veliký povyk a řev. Ne soused samotný, ale bráza jeho medvědí doprovod. Mají totiž doma malýho ledního medvídko. Jmenuje se Tom, stejně jako jeho předchůdce plemene šarplaninec. Malý Tomík je ovšem čuvač a je mocinky moc roztomilej. Tali si to nemyslí. Hárá a je důležitá a je zapotřebí mu vyřvat díru do hlavy. Pročež je nutno rozbít bránu, vyrazit ji a rvát u toho jak prokopnutá. Blbka. "Vždyť je to ještě děcko, ty krůto. NEŘVI!" sdělila jsem jí a dirigovala ji zpátky na pozemek. Hlavně proto, že hárála, jinak bych to až tak neřešila, ale netušila jsem, jak moc velký děcko Tomík je, zda již nemá ponětí. Naštěstí nemá. Přišli se s páníčkem představit. Kdyby ta koza nehárála a nedělala takovej bordel, mohla jsem se s Tomíčkem pořádně pomudlat, takhle jsem měla smolikof. Tak snad příště. Tomíka ihned uchvátilo to, co na brance přistálo jako nový a bylo ftypný vidět, že ač čuvačí děťátko, má dobrý přehled. Hnedle to šel zkontrolovat, páč to tam prostě dřív nebylo.

Už jsme byli skorem na odjezdu, takže jsem se stejně musela rozloučit, tak snad příště. Nanosili jsme plody podzimu do auta, Tali se uvelebila v kufru, Rumíček si jel jako pán vepředu s Brtníkem a na mě zbylo místo vzadu. Doma pak na mě čekala hromada práce v kůchni. Abych jí neměla tolik, přehodila jsem jí část na Danušku. Neboli jsem ji vyrušila při žehlení a předala jí jeden z košíčků s houbama. Fikaně. A Rumíček je taky fikanej, páč se jí nasádlil domů, na nic se mě neptali a spiklenecky zavřeli dveře. Fajn, to se hodí, aspoň nemusím mít zapnutý třetí očko a můžu to házet do kastrólů. Na kulajdu.... šup.... gulášek dát dělat.... šup.... a taky si obalíme.... hmmm. K tomu trošku šípkovýho desertního vína, který přinesl loni Jéžišek z Bohumína.... pěkně to odsejpal. Rumíček se vrátil domů akorát na večerní venčení, který obstaral Brtník a pak to šlo všechno spát. A já měla čas sepsat tohle povídání.

Byl to krásně pohodovej podzimní víkend (trochu toho masa na tom levým ukazováčku vem čert)

Ohaříci odpadli před odjezdem ☐